

gælde retsmøder, der afholdes i henhold til den af udvalget foreslåede adgang til at afhøre vidner ved underretten.

Bestemmelsen om forbud mod offentliggørelse vil ikke være til hinder for, at der af de enkelte styrelser, hvor der er rimelig grund til det, efter sagens afslutning udsendes en meddelelse til offentligheden om undersøgelsens udfald, om fornødent med en kort begrundelse for den truffne afgørelse.

Til § 22.

Efter de for udvalget foreliggende oplysninger har bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 17, stk. 6, virket efter sin hensigt, og den foreslås opretholdt, således at den kombineres med den hidtil i § 17, stk. 4, indeholdte bestemmelse om organisationens adgang til at blive gjort bekendt med den afgørelse, som er truffet på grundlag af det ved en tjenstlig undersøgelse tilvejebragte materiale. Bestemmelserne må ses i sammenhæng med tjenstemændens adgang til efter begæring at få udleveret en genpart af forhørslederens beretning.

Da forflyttelse som disciplinærstraf efter lønnings- og pensionslovens § 18 er foreslået ændret til overførelse til andet arbejdssted eller anden stilling inden eller uden for ansættelsesområdet, er der foreslået tilsvarende ændring på dette sted. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 24.

Adgangen for en tjenstemand, der mistænkes for forhold, der antages at falde ind under straffelovgivningen, til at forlange undersøgelsen henvist til retten, bør bevares. Der foreslås en redaktionel ændring for at tydeliggøre, at bestemmelsen omfatter ethvert efter den almindelige lovgivning strafbart forhold.

Da der i praksis har været nogen tvivl om, hvorvidt disciplinærundersøgelse kan iværksættes efter en straffesags afslutning, findes det hensigtsmæssigt, at det udtrykkeligt bestemmes, at denne adgang består. Der lægges herved vægt på, at tjenstemændens adfærd kan berøre forhold, som udelukkende angår hans pligter som tjenstemand, og som derfor ikke har været behandlet under straffesagen. I tilfælde af, at tjenstemanden inden tjenstemandsforhørens påbegyndelse fremsætter begæring om behandling i retten, må disciplinærundersøgelsen udsættes, medens retssagen verserer.

Bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 17, stk. 8, hvorefter en tjenstemand, hvem der uden forudgående tjenstligt forhør er tildelt en mindre disciplinær straf (advarsel, irettesættelse eller bøde indtil 10 kr.), kan anmode om iværksættelse af en tjenstlig undersøgelse, har i enkelte tilfælde givet anledning til tvivl med hensyn til de nærmere betingel-

ser for iværksættelse af en tjenstlig undersøgelse. Efter stk. 8, 2. pkt., kan anmodningen kun imødekommes, såfremt den er anbefalet af vedkommende forhandlingsberettede organisation. Visse styrelser har forstået bestemmelsen sådan, at organisationens anbefaling er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse for at iværksætte en tjenstlig undersøgelse, således at styrelsen uanset anbefalingen har kunnet bestemme, at en undersøgelse ikke skulle foretages.

Man finder ikke en sådan restriktiv fortolkning rimelig, og det er tillige overvejet, om den i loven indeholdte betingelse for iværksættelse af en tjenstlig undersøgelse eventuelt helt bør udgå, således at en tjenstemand, der har fået tildelt en disciplinærstraf, og som ikke kan erkende sig skyldig eller finder disciplinærstraffen for streng, kan forlange en tjenstlig undersøgelse iværksat. Til støtte herfor kunne anføres, at hensynet til tjenstemændens retsbeskyttelse taler for, at disciplinærstraf alene kan pålægges efter en undersøgelse i de foreskrevne former, når han ikke selv kan acceptere en uformel afgørelsesmåde.

Imod en regel, der således giver tjenstemanden krav på en tjenstlig undersøgelse, kan anføres, at der her alene er tale om beskedne sanktioner. Ofte drejer det sig om sanktioner som følge af, at tjenstemanden gentagne gange kommer for sent, og håndhævelsen af den nødvendige disciplin ville blive for besværlig, hvis forhør skulle kunne forlanges i alle tilfælde. Endvidere kan anføres, at erfaringerne har vist, at afvisning af tjenstemændens anmodning om undersøgelse stort set kun finder sted i oplagte tilfælde.

Efter en afvejelse af de således modstående hensyn er man nået til det resultat, at tjenstemanden i disse bagatelsager ikke bør have ubetinget krav på iværksættelse af tjenstlig undersøgelse. Bestemmelsen bør dog i overensstemmelse med det tidligere anførte affattes således, at styrelsen har pligt til at efterkomme tjenstemændens anmodning, såfremt den er anbefalet af vedkommende centralorganisation. I andre tilfælde vil anmodningen kunne afslås af vedkommende myndighed, men tjenstemanden vil i så fald ved henvendelse til folketingets ombudsmand kunne påklage afgørelsen, ligesom han under et anerkendelsessøgsmål ved domstolene vil kunne søge fastslået, at disciplinærstraffen er meddelt ham med urette.

Bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 17, stk. 9, om dommere foreslås sammen med andre særregler i lønningsloven og dommeres forhold optaget i § 34. Der foreslås ingen ændring af reglens indhold.